

Джилл Сімс

ЧОМУ МАТУСЯ ЧАСТО МАТІРКУЄ

Щоденник
виснаженої мами

Переклала з англійської
Вікторія Зенгва

Харків
Моноліт
2020

[Ознайомитись більш детально на сайті видавництва «Моноліт Бізз»](#)

*Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title Why Mummy Swears © Gill Sims, 2018.*

*Видавець від імені авторки засвідчує моральне право Джилл Сімс
бути зазначеною авторкою цього твору. Усі права застережено, зокрема
право часткового або повного відтворення в будь-якій формі.*

Присвячено АЕ й АТ

Сімс Дж.

С 37 Чому матуся часто матіркує / Джилл Сімс; пер. з англ. В.Зенгви. —
Харків: Моноліт, 2020. — 368 с. — (Серія «Щоденник виснаженої мами»).

ISBN 978-617-577-288-1

ISBN 978-617-577-285-0 (серія)

Друга книжка серії «Щоденник виснаженої мами» продовжує оповідь не-
вгамовної матусі про життєві перипетії. Пригоди вигулькують мовби нізвід-
ки, як гриби після дощу, причому навіть там, де їх не мало би бути. Непосидю-
чі діти щодень вигадують щось новеньке, аби довести матусю до сказу.
А саркастично налаштований чоловік і собі додає куті меду, пхаючи свій пи-
сок туди, куди не слід, та ігноруючи те, на що варто було би зважити. Не дивно,
що матуся злітає з катушок і сипле лайкою як горохом. Чи вдасться головній
героїні зберегти внутрішню рівновагу завдяки невиліковному оптимізму?.. Ді-
знайтеся усю правду про сімейне життя у другомі томі — «Чому матуся часто
матіркує». Потіште себе неперевершеним британським гумором й зарядіться
позитивом, щоб із посмішкою долати власні виклики!

УДК 82-7

Правову підтримку видавництва
забезпечує компанія Web-protect

ISBN 978-617-577-288-1

ISBN 978-617-577-285-0 (серія)

© Джилл Сімс, текст, 2018

© Зенгва В. О., переклад з англійської,
2020

© ТОВ «Видавництво «Моноліт»»,
видання українською, 2020

(PAN)

ЗМІСТ

ЛИПЕНЬ	7
СЕРПЕНЬ	17
ВЕРЕСЕНЬ	45
ЖОВТЕНЬ	89
ЛИСТОПАД	123
ГРУДЕНЬ	163
СІЧЕНЬ	231
ЛЮТИЙ	249
БЕРЕЗЕНЬ	275
КВІТЕНЬ	297
ТРАВЕНЬ	313
ЧЕРВЕНЬ	327
ЛИПЕНЬ	353
ПОДЯКИ	365

ЛИПЕНЬ

18 липня, понеділок

Залишився тиждень до початку літніх канікул. І я страшенно заздрю батькам із «Чудової п'ятірки»*: мало того що мама і тато Джуліана, Діка й Енн запросто за найменшої нагоди полишали своїх діточок на тітоньку Фанні та дядечка Квентіна, так ще й тітонька Фанні без вагань спроваджувала підлітків на острови, причали та бухти, що АЖ КИШЛИ ЗЛОЧИНЦЯМИ, ЛИХОДІЯМИ ТА КОНТРАБАНДИСТАМИ, щоб дядечко Квентін мав змогу спокійно працювати над своїми винаходами. Я частенько розмірковую, чи можна мені вчинити так само, адже ж одного разу я *винайшла* шикарний застосунок, що певний час приносив купу грошей (попри те що світ застосунків мінливий: про сьогоднішні хіти завтра забувають, і ніхто їх більше не купляє). Упевнена, що мені, імовірно, вдалося би це знову, якби я змогла просто відправити дітей жити на вулицю і дозволити їм здичавіти за літо (а ще припинила метушитися без діла і жертви печиво).

* Серія «Чудова п'ятірка» (*The Famous Five*) належить перу Енід Мері Блайтон, складається з 21 романа. Головними персонажами в них виступають чотири підлітки і пес. Українською, на жаль, романи не перекладені. За версією ВВС, серія входить до п'ятірки найкращих книжок, які варто почитати дітям. (*Тут і далі, якщо не зазначено інше, прим. ред.*)

Наскільки я пригадую, винаходи дядечка Квентіна ніколи не були прибутковими, саме тому він і тітонька Фанні жили бідно і мусили доглядати за своїми здичавілими племінниками, що робить удвічі несправедливішим те, що зараз мене закидали би камінням, якби я просто дала своїм дітям велосипед і пакет із сандвічами першого ж дня літніх канікул і наказала не повертатися додому до початку навчального року. Розумієте, Джейн уже одинадцять, тобто вона навіть старша за героїв «Чудової п'ятірки». Одного разу я задумливо запропонувала їй такий варіант, саме посеред нашої чергової сварки щодо того, чому їй досі не можна вести акаунт в інстаграмі; донька заявила, що мої погрози протизаконні, і вона зателефонує в службу захисту дітей, якщо я ще колись порушу це питання.

Мене особливо засмучує марнування літніх канікул. Саме тому я читаю Пітерові книжки про чудову п'ятірку, попри те що це відбувається дещо проти його волі і він щовечора повідомляє, що краще б подивився ютубера DanTDM, ніж терпіти ще один розділ з неперевершеними жартами Енід Блайтон, пустощами і псуванням планів звичайних мерзенних кримінальних типів. Джейн рішуче і безапеляційно відмовилася брати участь у таких дитячих забавах, як читання на ніч, тож ми дійшли, як на мене, дуже мудрого компромісу: вона пообіцяла, що читатиме щось сама. Однак уже після другого розділу заявила, що Енн із Зелених Дахів — дурна і нудна, навіщо їй постійно базікати про уяву. Такого я не витримала і заводала, що Джейн народилася бездушною і що її точно підкинули мені в пологовому будинку, бо моя дитина не могла би так сказати про Енн Ширлі. Зараз я удаю, що не помічаю, як донька дивиться відео про накладання макіяжу на ютубі замість того, щоб блукати чарівними провулками Авонлеї з Гілбертом Блайтом (до речі, я би від цього у жодному разі не відмовилася).

Однак Пітерові, на відміну від Джейн, таки не вдалося зломити мій дух, тож я досі примушую його сидати зі мною

і вирушати в уявну подорож островом Кіррін. Припускаю, що він скористається хімічною зброєю, аби уникнути цих наших сеансів читання, принаймні я можу заприсягтися, що коли він мусить сидіти і вислуховувати моє читання, то пердить набагато більше, ніж зазвичай. І це не порожні слова, адже Пітер одного разу гордо заявив, що вчительку занудило від запаху його газів. Доводиться скорочувати процес читання вдвічі, бо в мене сльозяться очі.

Теоретично це літо має бути менш виснажливим для мене, ніж попередні, через моє, можливо, сумнівне рішення три місяці тому звільнитися з роботи за власним бажанням. У мене були великі плани стати провідною розробницею ігор і застосунків після створення проекту, який я назвала «Чому матуся хоче напитися», два роки тому. Я сприйняла надмірний заробіток від продажу того застосунку як чудову нагоду сформуванати фінансову подушку на період, доки винаходитиму нову хітову гру. Коли я звільнялася зі старої роботи, то просто фонтанувала безліччю свіжих ідей і була упевнена, що потрібен лише час, аби реалізувати щось по-справжньому прибуткове. Але, коли я, власне, спробувала втілити свої ідеї щодо гри чи застосунку, виявилось, що вони трохи... ну, трохи гівняні. А ще я геть не вмю працювати вдома і правильно розподіляти час. Можливо, саме ці фактори певним чином вплинули на мою продуктивність, точніше її відсутність. Але після багаторічних мрій утекти з офісу виявилось, що вдома працювати досить самотньо, що тут ні з ким і словом перемовитися. Я навіть зауважила, що сумую за Джейн із відділу доставки, яка розповідала довгі й каверзні історії про стан свого жовчного міхура. До того ж, коли ти вдома сам на сам усенький день, то їси забагато шоколадного печива. Отже, я не лише не змогла досягнути професійних вершин, не тільки відчула себе самотньою, а ще й конкретно роз'їлася, і тепер лякаюся розмірів своєї дупи щоразу, як ненароком побачу її в дзеркалі. Я почуваюся

як персонаж із серії тих дитячих книжок-картонок «Це не моя дупа, вона занадто велетенська...».*

Хай там що, з наближенням літа я зарезервувала місця у спортивних таборах, зателефонувала няням і домовилася про складні схеми догляду за дітьми з друзями, щоб організувати своїм малим хоч якусь подобу занять протягом канікул і отримати нагоду попрацювати, уникаючи мегавитрат. Ясна річ, врешті-решт, велетенські суми грошей таки будуть витрачені, оскільки влітку діти вимагатимуть розваг, а ще раз по раз проситимуть їсти, залишаючи мені тільки гадати, як же вони витримують у школі, коли не можуть щохвилини випрошувати їжу, наче голодні шпаченята із роззявленими дзьобами.

22 липня, п'ятниця

І от вони готові до літа! Увесь тиждень діти поверталися зі школи, пригинаючись від ваги папок із купами пошарпаних зошитів та затяганих поробок, рясно залитих глітером. Усе це тепер припорошиться пилом на горищі мого будинку, але має зберегтися для нащадків, бо, за словами Джейн, «Коли я стану відомою блогеркою, мамо, це коштуватиме цілий статок!». Мені важко уявити, що посередня репродукція «Соняшників» Ван Гога авторства Джейн, точнісінько така сама, як роботи решти її однокласників, колись матиме якусь цінність для когось, окрім мене. Але, здається, я розтопчу їхні мрії і зруйную дитинство, якщо викину хоч щось із цього у сміття. Ясна річ, я щовечора потай беру по кілька таких поробок і викидаю їх у сміттєвий бак на вулиці, запевняючи своїх діточок, що все любовно зберігається на горищі.

Пітер також приніс додому своє домашнє завдання на літо — маленьку рослинку, котру треба доглядати на канікулах, щоб

* Серія дитячих книжок-картинок «Це не мій...» (Прим. пер.)

вона росла й буяла ще й протягом наступного навчального року. Чудово. Я маю кепський досвід роботи з рослинами. Навіть кактуси зморщуються і засихають від дотику моїх чорних пальців. Я запитала Пітера, чи знає він, що це за рослина, щоб у разі потреби швиденько придбати заміну. Пітер був радий повідомити: «Це зелена рослина, мамочко». Не знаю, яким чином це допоможе, коли я прочісуватиму всі садові центри в околиці з висохлою гілочкою для впізнання. Можливо, це моя розплата за те, що я, взявши додому на вихідні хом'яка з нашого класу, випустила його на волю. Мені тоді було дев'ять. Моя мати оббігала всі зоомагазини в пошуках схожого улюбленця, оскільки Ганнібала відтоді ніхто більше не бачив. Кілька років по тому мама присягалася, що чує, як він шкребеться вночі, але, гадаю, вона це говорила тільки для того, щоб я припинила рюмсати, бо я саме вгледіла, як Альфонсо, її лихий сіамський кіт, самовдоволенний, як ніколи, облизував щось схоже на хутро хом'яка.

25 липня, понеділок

Перший день канікул. Гадаю, могло бути й гірше. У дитинстві в мене була книжка «Перший день канікул» про пінгвінів-хуліганів, які поцупили мотоцикл, поїхали кататися і розбили його (і гадки не маю, навіщо пінгвінам красти мотоцикли), принаймні сьогодні ніхто не крав авто і тварини не каталися на транспорті. Натомість усі квиснули.

Я сьогодні взяла вихідний, гадаючи, що буде добре для дітей, якщо першого дня канікул ми що-небудь зробимо гуртом. Джейн вимагала піти в кіно, Пітер жадав лазерний квест. Я відхилила обидві пропозиції, наполягаючи, що ми маємо зробити щось корисне і веселе. А ще у рамках складних заходів догляду за малечою до нас завітали найкращі друзі дітей Софі та Тобі, донька і син мого приятеля Сема (Сем — татусь-одинак, тож має найбільше проблем із доглядом за малими

з-поміж усіх моїх друзів), і я радісно оголосила, що, можливо, непогано було би піти до величного маєтку і дізнатися щось із історії.

— Ну-у-у-удно! — застогнали мої діти.

Софі й Тобі, вочевидь, вважали так само, але були занадто виховані, аби про це сказати.

— Навіщо нам це робити? Це ж лайно, — пирхнула Джейн.

— Мамо, а ми можемо взяти айпади? — заскиглив Пітер.

— БУДЕ ВЕСЕЛО! — гаркнула я. — БУДЕ ЦІКАВО І ПІЗНАВАЛЬНО. САМЕ ТАК ВИНИКАЮТЬ ГАРНІ СПОГАДИ! І ще це хоч якось виправдає моє членство у вкрай недешево-му Національному трасті, бо ваш батько постійно стогне, що я недостатньо цим членством користуюся.

Звісно, щойно ми дісталися місця призначення, я згадала, чому не послуговуюся перевагами членства у Національному трасті. Я не користуюся ними тому, що обійстя Національного трасту переповнені украй дорогими й крихкими речами, несумісними з дітьми, особливо з маленькими хлопчиками. Там, де передбачалося, що дитячі личка світитимуться від захвату, доки малі споглядатимуть скарби славетної минувшини нашої нації, здебільшого доводилося горлати: «Не чіпайте! НЕ ЧІПАЙТЕ! ТУДИ Ж ЙОГО НЕХАЙ! НЕ ЧІПАЙТЕ! Я СКАЗАЛА, НЕ ЧІПАЙТЕ, НЕ ПЕРЕСТУПАЙТЕ ЦІЄЙ МОТУЗКИ, НЕ СІДАЙТЕ ТУДИ, О ГОСПОДИ ІСУСЕ, О СРАВ ПЕС ВАШІЙ МАТЕРІ», тим часом завзяті пенсіонери повчали нас і подумки вже строчили люті листи в Daily Mail. Можливо, колись я розроблю застосунок, який після встановлення на дитячі телефони чи айпади зможе визначати, коли поблизу з'являтиметься щось дорогоцінне й крихке, і мобільник починатиме вібрувати, видавати тривожні сигнали й волати «Не чіпай цього!», аби вберегти батьків від халепи. Він знадобиться в багатьох місцях, не лише в будинках Національного трасту — наприклад, у відділі посуду в магазині John Lewis.

Хоча якщо ти аж така дурна, щоб узяти дітей у відділ посуду, тоді, мабуть, заслуговуєш неминучого побоїща, що залишиться там після них...

Оскільки діти зжерли всі з любов'ю загорнуті перекуси ще дорогою сюди, бо, очевидно, опинилися на межі «голодної смерті» менш ніж за три хвилини після виходу з дому, мені довелося завести їх до кав'ярні на обід. Не раджу відвідувати кав'ярню з самообслуговуванням з чотирма дітьми на буксирі. Теоретично в одинадцять і в дев'ять років діти мають бути відносно самосвідомими, але на практиці такі складні завдання, як стояння у черзі, тримання таці чи вибір соку, виявилися поза їхніми силами. Тож до того часу, як ми сіли, гадаю, всі навколо нас ненавиділи. Паста, яку так бажала Джейн і яку обіцяла точно з'їсти, одразу ж була названа «неїстівною», щойно донька помітила в страві червоний перець, а я ж *знаю*, як мала ненавидить червоний перець; Софі обпекла язика супом, хоча я й попередила її, що треба почекати, доки страва прохолоне; Пітер і Тобі за одну мить проковтнули вміст дитячих ланчбоксів, на яких вони наполягали, і з надією роззиралися довкола в пошуках харчів. Тимчасом як я наливала холодну воду Софі, зішкрібала майонез зі *свого* сандвіча (треба ж було нагодувати Джейн чимось більш-менш нешкідливим) і шипіла «Ні, *ніхто* тут не питиме колу». Я пообіцяла пригостити дітей чипсами, коли ми дістанемося додому, і ледь стримала бажання вийти з кафе й гупнутися головою об мальовничу цегляну стіну зовні. Хоча, напевно, мені сказали б, що я нищу майно Національного трасту.

Я викликала ще більше шоканих поглядів, коли, аби зібрати дітей до купи, гаркнула: «Так, ану на вихід, ви, диявольське поріддя, вискочні пекла». І я досі не певна, що дужче шокувало присутніх: те, що я назвала любих діточок диявольським поріддям, чи те, що малі відгукнулися на мое звертання.

Скільки ще там днів у літніх канікулах?

СЕРПЕНЬ

4 серпня, четвер

Цього тижня діти в спортивному таборі. Спортивні табори — дуже вдала ідея, попри те що їх вигадав якийсь вилупоксадист із метою поєднати розваги дітей і доступний для батьків догляд за малими під час канікул. Якщо ваше уявлення про «доступність» дорівнює приблизно одинадцяти триклятим мільярдам фунтів. А ваше уявлення про «розваги» зводиться до забезпечення дітей п'ятьма різними комплектами одягу на день для різних видів діяльності, зокрема купальниками, які, до речі, щовечора потрібно витягувати із дитячих сумок, прати і сушити, інакше купальники просто почнуть гнити, накриті чистими рушниками. Бо діти — це ще ті задрипанці.

Щоразу, коли я записую дітей на щось таке, то плекаю таємні сподівання, що малі розкриють свої приховані таланти і виявляться тенісними, футбольними чи гімнастичними віртуозами. Досі такого не трапилося, бо, здається, вони витрачають більшість часу то на чипси, то (опісля) на випрошування грошей для торговельних автоматів. Отож мої любі діточки, які в теорії мали би бути виснаженими спортивними вправами, насправді злітають із котушок від енергетичних напоїв, які купують собі, попри всі мої благання: «Візьми лише

кукурудзяні палички Nula Hoops, любя, і більше нічого, я сказала Nula Hoops, ні, не відкривай цієї бляшанки. НЕ ВІДКРИВАЙ ЇЇ. Трясця твоєї матері!».

Саймон у Мадриді, він там робить те, що роблять у важливих ділових поїздках. Я підозрюю, що це навіть і близько не така важка праця, як він стверджує. Особливо враховуючи те, що він зупиняється у фешенебельному готелі (це я знаю з його есемесок, в яких він розказав, що його перевели до покращеного люксу) і ходить обідати у справжні ресторани, де навіть не продають чипси і не треба суворо попереджати персонал, що поблизу дитячої їжі не має бути жодних соусів, бо навіть якщо бургери міститимуть щось таке ж жахливе, як майонез чи інший соус, то діточки все одно одразу ж заллють свої наїдки кетчупом, тож урешті-решт страва вийде гидка на смак. Я мрію про готелі. Я ніколи не їздила в такі подорожі на старій роботі, але в мене виникла примарна надія, що на новій посаді розробниці застосунків можна буде відвідувати конференції і, можливо, навіть конгреси. Здається, багато подібних заходів проводять у Лас-Вегасі, і я просто бачу, як відсилаю звідти Саймону щоденні есемески про те, як добре я проводжу час, імовірно, в покращеному люксі, і як насолоджуюся їжею із соусом. Натомість усе вкрай просто. Я наминаю печиво. Безнадійно лупаю очима в порожній екран і думаю: матері його ковінку, що ж я збираюся робити, намагаюся не згадувати, що зароблені заощадження вже майже вичерпано. Достобіса ж я витратила на печиво.

Ясна річ, я планувала, що, поки діти будуть у спортивному таборі, у мене з'явиться нагода попрацювати, але щось пішло не так. Хоча би хто-небудь вмів працювати вдома, чи це виключно мій трабл? Здебільшого я просто витріщаюся у монітор і переглядаю вебсайт Daily Mail, щоб дізнатися, хто «вийшов між люди» (сходив до магазину), хто «похизувався своїми формами» (так само сходив до магазину, але в трохи

тіснішому топі, ніж ті, хто просто «вийшов між люди»), а хто «почухав язика об ребра» свого інтернет-товариша, підживлюючи давню «ворожнечу» (написав щось туманне і претензійне в твіттері і видалив пост за годину, коли Daily Mail його зауважила). Я також багато граю у пасьянс, а потім о 14:45, саме перед тим, як іти забирати дітей, хапаюся розсилати електронні листи. Здуру один із листів я надсилаю Саймону, коханому чоловіченькові, який завжди мене підтримує. Так підтримує, що на мої скарги на відсутність натхнення відповів, що це виключно моя особливість, а от він, наприклад, ніколи не прокрастинує. Це несусвітна брехня: я бачила його версію роботи вдома, і там стільки ж Daily Mail, скільки й у мене, а ще залипаня на сайті Autocar, де Саймон пускає слину на спорткари, які ніколи в житті не зможе собі дозволити, жалібно заглядання в шафи, *переповнені харчами* (там немає тільки печива, бо все печиво зжирала), і скімлення, чому у цьому будинку ніколи немає їжі.

Гадаю, можна упевнено зізнатися, що свого добродісного рішення не пити у будні я дотримуюся не найкращим чином.

Тітонька Фанні ніколи не мала таких проблем.

Після двох келихів вина, осоружного онлайн-банкінгу (він підтвердив мої побоювання щодо стану рахунку) і відсутності спілкування з дорослими людьми, окрім нахрапистого «тренера» зі спортивного табору, який укотре змусив мене розписатися у журналі нещасних випадків — причиною цього стало Пітерове рішення бозна-чого набити лоба об підлогу, — я вирішила, що треба щось міняти, і підписалася на кадрову агенцію. Можливо, варто знайти маленький підрібок на неповний день, щоб заробити грошенят і мати водночас доволі часу для роздумів над своєю геніальною ідеєю чудового застосунку. А ще щоб їздити на ділові зустрічі в екзотичні місцини (в анкеті не було такої опції, але мала би бути).

5 серпня, п'ятниця

О господи. О господи, о господи, о господи. Боюся, я втнула дурницю. Я зараз в наметовому таборі для дівчат-гайдів* разом із Джейн. І зголосилася на це добровільно на батьківських зборах кілька місяців тому, відчуваючи, що це гарна і корисна справа, яка дасть мені, любій і турботливій матусі, нагоду провести час із Джейн. А ще (певною мірою) довести, що свого часу Браунівські Сиви неабияк помилилися, вигнавши мене за непослух. (Я навіть не пам'ятаю, що накоїла. Невіразно пригадую, що заперечувала проти надмірного зав'язування вузлів та сміялася, коли всі співали «Дін-дон Гулі», але, хай там як, очевидно, я виявилася для них непідходящою.) А ж тут така нагода опинитися в наметовому таборі гайдівського руху! І все виправити. Там будуть смарагдово-зелені поля з міцними білими полотняними наметами і курні таборові вогнища, на яких можна буде зварити какао. Молоко для какао ми, напевно, купуватимемо у місцевого фермера. Зауважте, поблизу навіть можуть тинятися злочинці, які переховуватимуться від правосуддя і просто чекатимуть, щоб я згуртувала дівчат і розкрила злочин. О так! Я збиралася *перевершити* себе в наметовому таборі на природі! Саме тому я завзято підняла руку, окрилена запалом, коли Мелані, вожата наметового табору, запитала, хто зголоситься. Я занадто пізно зрозуміла, що не було жодної потреби так стрибати, оскільки решта батьків полегшено видихнули, щойно

* Скаутська система для дівчат була розроблена сестрою Р.Бейден-Павелла (засновник руху) — Агнес. Вона й очолила щойно засновану Асоціацію дівчат-гайдів 1910 р. Пізніше 1918 р. на чолі організації стала дружина Р.Бейден-Павелла — Олав Соамс. Рух гайдів швидко поширився в інших країнах. У 1928 р. виникла Всесвітня асоціація дівчат-гайдів і дівчат-скаутів (ВАДГДС), яка нині нараховує майже 10 млн осіб зі 145 країн. В Україні розвиток гайдівського руху розпочався у 1990-ті роки.

побачили бідолашну дурепу, яка добровільно погодилася на таке і зняла з них відповідальність. Тим часом Мелані якось не надто зраділа моєму жертвовному жесту.

— Еллен! — видушила вона з себе. — Як це мило з твого боку! Е-е-е, ти певна, що впораєшся з цим?

Я запевнила Мелані, що, *звісно*, я з цим упораюся.

— Зауваж, ти будеш вожатою у групі дівчат. *Сама*. Ти точно певна, що це тобі до снаги? — занепокоєно допитувалася Мелані.

Я розхвилювалася, бо Мелані, мабуть, згадала той горопашний вечір кілька тижнів тому, коли я чергувала у таборі, а вона відлучилася, бо комусь треба було зупинити кровотечу з носа. Як на зло, того вечора до табору завітав ще й милий поліцейський, щоб розповісти дівчатам про самозахист, тож Мелані подумала, що буде цілком безпечно залишити підопічних на мене і поліцейського Бріггса. На жаль, він виявився надміру юним і наївним поліцейським. Ще більш прикро від того, що Амелія Воткінс скористалася цією нагодою і, коли Мелані вийшла з кімнати, попросила в полісмена Бріггса наручники, аби роздивитися їх, повідомивши, що міркує про кар'єру в поліції. Щойно бідолашний юнак передав кайданки на огляд Амелії, як дівчина притьмом прикувала горопаху до стільця, а решта дівчат, відчувши слабака (утнути таке можуть тільки дванадцятирічні), скупчилися довкола і на додачу забрали поліцейський кийок і рацію. А далі й зовсім пустилися берега, як у відомому романі «Володар мух». Вони танцювали довкруг полісмена Бріггса, насміхалися з його прохань звільнити, а тим часом Табіта Маккензі передавала на базу загрозливі повідомлення про викуп, Тіллі Еверетт намагалася кийком зламати руку Міллі Джонсон, а я безуспішно благала їх усіх заспокоїтися.

Усе це трапилося менш ніж за три хвилини відсутності Мелані. До того часу, як вона повернулася, полісмен Бріггс мало

не плакав, його рація зловісно тріщала погрозами відправити «резервний загін» для підкріплення, а Міллі застосувала задушливий захват щодо Тіллі, намагаючись її обеззброїти (принаймні Міллі була уважною на занятті з самооборони).

Один пронизливий свисток Мелані відновив порядок: полісмена Бріггса швиденько звільнили, його рація затріщала істеричним реготом і вигуками про дівчат-гайдів, а мене послали сортувати фломастери, бо, очевидно, я виявилася занадто безвідповідальною навіть для того, щоб довірити мені клей ПВА.

Хай там що, але більше ніхто з батьків не озвався, а оскільки я добровільно зголосилася поїхати в наметовий табір, то Мелані мусила задовольнитися мною.

— Ти щось знаєш про життя на природі, Еллен? — запитала Мелані, не надто сподіваючись на ствердну відповідь.

— О так! — радісно повідомила я. — Яюсь я жила в наметовому таборі на фестивалі в Гластонбері. Це був чудовий час. Певна, в гайдівському таборі буде так само. Буде весело! — запевнила я. Мелані це не надто переконало.

І ось я тут. Серед поля. Досить багнистого поля. Тут сила-силенна дівчаток-скауток, бо, вочевидь, це табір усього графства, сюди з'їжджаються з усіх усюд, і Мелані щосили намагається справити гарне враження. Боюся, Мелані не врахувала мої яскраво-рожеві гумові чоботи, коли планувала своє «гарне враження». А ще боюся, що вона дещо несхвально ставиться до мого невимушеного ансамблю з джинсових шортів та куртки Barbour, який не надто відрізняється від мого гластонберського прикиду двадцять років тому, коли я сподівалася бути як Кейт Мосс та Джо Вайлі. На жаль, я занадто пізно усвідомила, що насправді Кейт Мосс і Джо Вайлі — єдині жінки в Британії, які можуть одягнути шорти, попри те що жіночкам давно не двадцять п'ять. Натомість я своїм шикарним прикидом радше нагадую казкове опудало Ворзеля

Гамміджа*. Однак є і позитив: штучна засмага, якою я намастила собі ноги, набула такого зловісного помаранчевого відтінку, що, імовірно, світитиметься у темряві, тож мене буде легко знайти, якщо я загублюся у полі посеред ночі.

Отже, Мелані розчарувалася у мені, натомість я так само розчарувалася, коли виявилось, що нас розмістять не у звичних білих наметах, які я собі нафантазувала, а в потворних нейлонових чудовиськах темно-зеленого кольору. Вони, як повідомила мені Мелані, набагато практичніші й технологічніші, ніж старомодні намети, і мені буде в них і тепліше, і зручніше.

— Але ті старі намети були такі гарні! — зітхнула я, доки все більш роздратована Мелані намагалася змусити п'ятнадцятьох занадто збуджених дівчат і мене разом із ними поставити намети, а я журливо дивилася на поле з правильними рядами наметів. — Як цей жах може бути зручнішим за старі добрі намети? Таж гарні намети просто вимагають прапорців, подушок та святкових гірлянд!

— Заради бога, Еллен! — відрізала Мелані. — Ти в наметовому таборі графства, а не на зборах бренду Cath Kidston. Де твій дух Бейдена-Павелла**?

Справді, де ж мій дух Бейдена-Павелла? Ставало дедалі очевидніше, що мені геть бракує духу Бейдена-Павелла, можливо, це й було справжньою причиною, чому мене викинули з Браунівських Сов багато років тому. Я ніяк не могла відігнати нав'язливих думок про те, що, безперечно, якщо комусь і випаде тут нагода розгадати якусь таємницю або викрити певний злочин, то, майже напевно, це будуть ті щасливчики у чарівних сільських вінтажних наметах.

* Персонаж серії дитячих книжок, написаних британською письменницею Барбарою Юфан Тодд. Також був адаптований для теле- та радіопередач у Великій Британії.

** Засновник скаутівського руху.

6 серпня, субота

Я визначилася: я не люблю наметові табори. Наметові табори здебільшого передбачають ночівлю посеред поля. Ночувати посеред поля прикольно, коли тобі двадцять два і ти злітаєш із котушок від п'яти пляшок сидру, якихось сумнівних заборонених речовин і скажених танців під чудовий рок і поп дев'яностих, але в інших випадках навіщо комусь пертисся хтозна-куди і ночувати посеред поля задля розваги, коли маєш такі чудові будинки й ліжка? Ба більше, навіщо людям ночувати посеред поля *тверезими*? Це неправильно. Тут нікуди ввімкнути мій вирівнювач волосся. Але знову ж таки, тут на додачу ніде помити волосся, тож мої кучері вирівнює жир, і, як ото кажуть, манівцями ми дістаємося мети. Здається, вчора ввечері в моє волосся заліз жук. Безумовно, я відчувала, як там щось ворухиться. Мелані не надто стривожилася, коли я розбудила її після того, як сама безуспішно спробувала дістати жука зі свого волосся. Вона попросила мене йти спати, запевнивши, що в Британії немає отруйних комах. Її не розчулило моє скигління про те, що в мене може бути *алергія* на жуків, про яку я не знаю, бо ніколи не носила жуків у волоссі. Гадаю, Мелані жалкує, що дозволила мені приїхати, і це справедливо, оскільки я й сама про це неабияк шкодую. Тут не так, як у Гластонбері, і зовсім не так, як у моїх фантазіях про чудову п'ятірку. Гадаю, навіть багно під ногами тут якесь не таке.

Тут немає чудового димного вогнища, щоб смажити на ньому ковбаски. Натомість є моторошна газова плита, через яку я мало не обсмалила собі брови, коли піднесла сірник до конфорки. Вона навіть гірша за пальник Бунзена у шкільній хімічній лабораторії. Я не розказала про це Мелані, бо її наврояд чи зараз зацікавила би доля моїх брів, зважаючи на те, як вона відреагувала на жука в моїй голові, адже нескінченну кількість разів Мелані довелося прокидатися, щоб заспокоїти

дівчат, яким хотілося додому, щоб розігнати опівнічні вечірки і щоб о третій ночі потамувати чийсь біль у животі, спричинений надмірним споживанням горішків у шоколаді. Попри це, я захоплююся Мелані, хоча в глибині душі підозрюю, що вона навмисне примусила мене запалювати ту трикляту газову плитку, сподіваючись, що я обгорю і зникну разом зі своєю безталанністю. Мелані спокійно розбирається з усім, і навіть коли підопічні дівчата неабияк набридають, не втрачає самовладання і не наказує їм відвалити, як, напевно, зробила би я на її місці. Також вона досі жодного разу не нажлуктилася джину (саме це, напевно, я би обрала своєю другою стратегією виживання в таких умовах, як її). Гадаю, це справді особлива жінка, можливо, саме так і має виявлятися дух Бейдена-Павелла.

Я завжди вважала, що блискуче поводитися би під час Бліцкригу, коли гітлерівська Німеччина бомбардувала Велику Британію: я була би мужньою, надихала би, співала би запальних пісень й майструвала би геніальні речі з вішаків для одягу. Але в таборі стало ясно, що, напевно, я би під час Другої світової плуталася в усіх під ногами, доки Мелані 1940-х будували би бомбосховища голими руками.

Ніде немає й сліду фальшивомонетників чи контрабандистів, щоб вивести їх на чисту воду, що, напевно, й добре, бо дівчата, здається, воліють гуртом бігати до туалету та жертви заборонені солодоші, а не розгадувати таємниці. Нещодавно проводили змагання зі стрільби з лука, які виявили, що Джейн майстерніша за Вільгельма Телля, тож мені довелося годину відмовляти доньку від спроби зістрелити яблуко з голови Тіллі Моррісон. А ще дівчат учили орієнтуватися на місцевості, однак цих чортенят геть не вразили мапи й компаси: вони просто зазначили, що для цього існує Google Maps.

— О,— сказала я.— Але раптом Google Maps не буде?

— Чому це раптом не буде Google Maps? — запитала Амелія Бенсон.

— Ну, можливо, зникне сигнал чи батарейка розрядиться,— припустила я, але, здається, нікого не переконала.— Або ви загубите свої телефони,— буркнула я на додочу.

— Отже, ми загубимо телефони, але *якимось дивом* матимемо при собі карти і компас? — підсумувала Олівія Браун.— Чи ж таке можливо, Еллен?

— Ну-у-у,— протягнула я, починаючи дратуватися,— можливо, стався ядерний апокаліпсис, і Google Maps більше не існує, бо цивілізацію знищено разом із більшістю людей, ви одні з небагатьох, хто вижив, і все, що може допомогти вам дістатися до безпечного місця і вберегтися від голодної смерті,— це мапа і триклятий компас, і якщо ви не вмієте ними користуватися, то здохнете на узбіччі дороги, як і решта населення планети!

Мія Робінсон заридала:

— Я не хочу залишатися єдиною, хто вижив! — захлипала вона.— А як же мій хом'ячок? Чи хом'яки виживають після ядерного апокаліпсису?

— Ні,— повідомила Джейн. Мія заридала ще голосніше і невтішніше.

Довелося покликати Мелані, щоб вона заспокоїла Мію і запевнила, що найближчим часом не буде жодного ядерного голокосту, а орієнтування на місцевості потрібне просто для розваги, що з хом'яком усе буде *гаразд*, так само як із мамою і татом.

Допоки Мелані була зайнята цим, підконтрольна їй група спортивного орієнтування кудись забрела і загубилася в лісі, тож довелося відрядити пошукову бригаду. Очільники інших груп скося поглядали на Мелані: ще б пак, загубила своїх підопічних! І я увесь день подумки читала молитви, щоби прокльони Мелані обійшли мою бідну голову. Ввечері нам довелося співати складну пісню, під час якої треба було плескати по долоні людину, що стоїть біля тебе, і я певна, що Мелані

не було жодної потреби плескати мою долоню так сильно, як вона це робила. Сподіваюся, сьогодні вночі не буде жуків, оскільки, думаю, Мелані здатна зробити щось страшніше, ніж поплескати мене, якщо я знову розбуджу її. Безсумнівно, в Гластонбері не було жуків. Мабуть, їх приваблює тутешнє багно. Цікаво, чи не занадто я стара, щоб пережити Гластонбері знову? Туди взагалі пускають людей за сорок? І чи витримаю я темп цього фестивалю чи, може, просто здохну? Ясна річ, ніхто не збирається вживати заборонені речовини, бо ж ми поважні люди середнього віку і бла-бла-бла, а сидр змусить мене жити у туалеті, бо я народила двох дітей, і мій сечовий міхур уже не той, що раніше. А ще не певна, що я зможу витримати фестивальні туалети. Можливо, мені варто сходити на який-небудь фестиваль для старперів, наприклад Rewind чи щось подібне? Цікаво, туалети там кращі? Але ж вони переважно позиціонують себе як «родинні», а якщо вже я втечу від власних херувимів, щоб налігатися і відірватися на вихідних, то останнє, чого я хочу,— це щоб навколо галасали чужі діти. О господи, я жахлива людина. Напевно, Мелані це знає і тому вона мене ненавидить. А ще тому, що я травмувала одну дівчинку з її групи і через мене Мелані загубила шістьох інших.

МОНОЛІТ BIZZ
ВАШ КЛЮЧ ДО УСПІХУ

